

Н. Станевъ

Бой между хайдути и кърджалии

Народнитѣ страхове и злочестини

Нашитѣ млади четци навѣрно знаятъ, че въ турско време, около 1800-та година, почти вредомъ по българскитѣ земи сж върлували тѣй нареченитѣ „кърджалии“, сбирщина отъ какви не нехранимайковци, крадци, панти и разбойници, хора отъ колѣ и отъ вѣже, отъ всѣкакъвъ сой и пасмина, хора които се сдружавали на тайфи, групи, чети, дружини, подъ свои главатари, и трѣгвали да обиратъ и горятъ беззащитнитѣ села и градове. Това тѣ вършили не тайно или нощно време; нѣ, тѣ го правили явно, посрѣдъ бѣль день, защото не се бояли отъ никого. Турската войска и полиция тогава били слаби и безсилни да спратъ тѣзи пладнешки разбойници. Въ държавата настѣпила безредица, безвластие, беззащитность. Навсѣкжде се чували викоуе, плачове, стенания... Планинитѣ, долинитѣ, горитѣ, джбравитѣ, бранищата — всички били преизпълнени отъ избѣгали мъже, жени, деца, старци... Всѣки гледалъ да се спасява, както може и гдето може...

Центъръ на кърджалийскитѣ разбойници били Родопитѣ. Въ тѣхнитѣ планински широки и дълбо-